

# Trecí obed

Vchádzam do stredne veľkej miestnosti. Niekolko fakél a dvere, keré úplne netesná, a po svojom obvode dodávajú málinko svetla keď svíci slnko. Dve tvrdé postele, dve stoličky, jeden stól. Stól nemá štvrtú nohu, tak négdo dostal nápad podepírat ho jakýmsi kmenom.

„Ták, totok je náš palác. Paráda, či né?“ Majster sa zase snaží vtypkovať, ale mne to vtypné vôbec nedôjde. Zvlášť, keď vidím druhú časť miestnosti. Tri cely, každá ze silným zámkom. Vedľa nych stojan na sekeru a pár kamení.

„Nádhera,“ hovorím len tak, aby sem prerušil cicho. Vôbec sa z tohoto miesta neteším. Jako by sem sa aj môhel?

Majster mi ukazuje moju postel. Je menšia jak tá jeho, ale any sa nečudujem. Je to silný chlap. Né šak taký, za jakým by sa obracali ženské.

„Vím, že je to tvój prvý den, ale nebój sa. Z kráľovskej milosci sa najíš a máš pokój. Nemusíš makat gdesi na poli. Určíte, někedy je to krvavá robota, ále zvykneš si.“

„Někedy?“

„Někedy négdo dostane milost na poslednú chvíľu.“

„To sa stáva jako často?“

„Pred... troma zimáma. Alebo štyrma? A to bola taká vtypná historka, kaplán scel odseknút hlavu vlastnej žene, ale strážnici chycili jeho milénku. Tak dal plamennú reč, že...“

„Nescem to počut.“

„Prečo né? Vyprávaj, že...“

„Stačí.“

„Ty si nejaký bojko. Prečo vlastne sceš byt katóf asistent? Trocha špásu a zle je, nejaká krf a zle je, trocha bezprává ve svete a ty si neny ve svojej koži. Jedel si něco?“

„Nemám chut.“

„Tak to si trecí obed vychutnám ja! S tebu neny sranda. Zato s tvojim predchodcém bola veľká sranda. Chichotal sa, rehotal sa, ešče sem ho aj o život pripravil a namísto posledného práná sa smál tak, že som musel ten smích prerušit sekerú.“

„To je hrúza.“

„To je... taký ten bezhlavý smích. K popukánú!“

„Šak keď myslíš...“

Včuleky rozmýšlám, že zmením prácu. Prihlásil som sa, lebo potrebujem penáže, jedlo a postel. Né preto, aby sem pomáhal takémuto chlapovi a jedného dna ho nahrádzil.

„Očúvaj ma. K temu trecému obedu. To je taká hra. Sám sem to kedysi navrhel a je to úplne k popukánú. Delá nám obed na tri porcie. Jedna pre každého a trecá pre vítaza. Chápeš? Král sa stará, aby sme sa nenudzili. Dověčú nejakého nešťastníka. Povedzá, že ho zajtra popravá. Alebo pozajtra, alebo ešte o den neskór. Jako kedy. Raz tu mal byt négdo celý týden a nedočkal sa. To musela byť pre divákú neskutečná nuda.“

„K temu obedu.“

„Keď učen uhádne, za čo nékeho popravá, dostane trecí obed. Keď né, mám ho ja.“

„Stáfká o tém, za čo človek umre?“

„Je to zlodej, keď vyzerá jako zlodej? Možno je to zlodej. A možno né. To je na tém

ftytné. Někedy je to nevernyca neverná a vyzerá jako grófká alebo barónka. Ale to je lahké, lebo takým tu furt něco smrdzí a je to málo kráľovské. Chápeš? Keď za neveru donesú mladú ženu prámo od hrnčárskeho kruhu, tak má ináčé reči jako nejaké šlachtičské panyčky. Ale môže to šálit. Je dôležité, čo poví kráľov úradník. Někedy seknem nékeho za vlascizradu a prítém ukradel kúšček syra. To mosí byt ozaj kráľovský syr! No neny to super? Že kráľovský syr. Vlascizrada za kráľovský syr... alebo kráľovražda! Král syrú sa dostal do špatných rúk!“

„A trecí obed pre teba.“

„To je na tém to najlepšie, né?“

Jedna z cěl neny prázdna. Kukám na starenu, kerá drží v rukách pár stebél trávy a sedzí na studenej zemi.

„Tá nemá ci nič nepoví.“

„A to je nemá bylinkárka odsúdená na smrť?“

„Aspon je cicho. Zetnem jej hlavu a hotovo.“

„Za čo je tu?“

„Nevera.“

„Nevera? Ona? Babka s cichú modlídubú a je tu za neveru?“

„Raz tu ból jeden z generálů. Veril bys temu? Sekerú sem mu zetál hlavu a tá sa gúlala aj s tými jeho upravenýma fúzkama.“

„Ty rád tipúješ?“

„Ja si tipúvat nemosím. Len si to myslím. Pomocnýk tipuje, majster sa raduje! Zvlášť, keď bolo kura s kóprem a horskú solú. A k temu tí... jak sa to poví? Něčo jako knédla, ale s oliváma.“

„Nevím. Ale aj tak sa dzívím, že myslíš na jedzený.“

„Neskaj mám trecí obed ja, za tvójho predchodcu. On si myslel, že tá babka bude ráno popravená za nejakú činnost proci kráľovstvu a prítém je to úplne obyčajná nevera.“

Na staré dvére négdo klope. Majster friško vstáva a ide hore. Otvára dvére.

„Tak čo bude?“

„Pagáče ze zázvorem. Kúšček slanyny a pivo. Ale neskaj je zas nejaké rídke, jako keby to s vodú míšali.“

„Jáj, verbež jedna hnusná, kuchynská! A zas trocha pripomíná mydlovú vodu?“

„Zas!“

„A ona?“

„Nevím, nepovedali. Bér si ju.“

Vidím, jako strážnyk doslova podáva jednu chudšú ženu majstroví katovi. Za chvíľu už s nú aj zestupuje dolu. Mám možnosť si ju porádne prezret, pokál sú dvere otvřite. Po chvíľe sa šak štyri fakle mená na hlavný zdroj svetla a vidno ju o něco horši. Oči si šak pomály zvykajú na tmavše prístory.

„Pod, krasocinka, móžeš si aj vybrat kam pójdeš. Jednotku, dvojku či trojku?“

Ze ženy ide len vzlykáný. Je smutná, úplne v šoku a spadla by na schodech, keby ju majster tak silno nedržál.

„Myslím, že pójdeš na samotku, malunká. Máš popravu v inačí dátum jako táto starena, rozumíš?“

Počujem stále len plač a dzivné, nevtypné poznámky majstra kata. Rád bych jej podal

aspon stoličku, ale asi by to zezbral jak výraz slabosci. Alebo né? Skúsím to.

„Dajme jej aspon stoličku.“

„Zbláznyl si sa?“

„Aj tak sa budeš na nu kukat, tak nech si aspon sadne.“

„Na toto sem já už starý. Víš, čo sem si užil v mladosci?“

„Ty...“

„Ále no tak, vím, čo sceš povedat. Já si všímam ľudí. Aj teba. Máš pocit, že je rozumné ma nenávidzet, ale ja len žijem, robím si svoju robotu a do inších vecí a ľudí sa nestarám. Nigdo neny bez viny, any ja. Ale dám ci dobrú radu. To posledné, čo sceš je, aby sa ci v hlave šecker pomotalo. Príde pekná žena, zblbne ca, zetneš jėj hlavu a potom máš výčitky. Zvlášť prvých tak dvanást či štrnást popravených má na chlapa veľký fplyf. Mosíš byt silný.“

„Si hnusný.“

„Je to tažký chleba. Ale čo s tým narobit? Podme o trecí obed. Čo myslíš?“

„Mám povedat, za čo sedzí?“

„Šak skús.“

„Čo sa stane, keď níkeho neprivedú?“

„Jáj, to je strašná nuda. Rozdzeli sa obed na pólkly. Žádna sranda.“

„Zahrám si tútok hru, nech si spokojný. Myslím, že je tu za krádež.“

„Finálna odpoved?“

„Áno.“

„Nesceš sa na nu lepsi pozret? Trocha ci na nu posvícim.“

Majster bere jednu z fakél bližšie k cele, do kerej hodzil mladú ženu. Je relatívne pekná, s dlhýma hnedýma vlasáma. Opálená, istotne neny ze žádneho paláca. Má na sebe staré handry, keré nezakrývajú doránané kolená.

„Ešče móže byt žebráčka.“

„Tak keré? Zlodejka či žebráčka?“

„A možná je úplne nevinná.“

„Aj to sa někedy stáva.“

„Naozaj? A jak to dopadlo minule?“

„Boli pirohy. Jáj, vela pirohů. Ból tu pán, vyzeral jako kriminálnyk, ale ziscil sem, že bol úplne nevinný. Mal sem tri porcie, lebo ftedajšemu pomocnýkovi sa vôbec nescelo do jedzená. Ešče to ból nejaký jeho ujo, desik z opačného konca mesta, no šak veril by si temu? A tá pomály pečená slanynka bola najlepšá. Aj s mladú cibulkú.“

„Odchádzam.“

„Hej! Počkej! Ic na chvíľu na vzduch, jak sceš, ale ešče si mi nepovedzél, za čo tu podla teba je! Ide o vela!“

Vybehél sem ven, čo najdál. Zašél sem za kamarádem a šecker mu povyprávaj. Na druhý den si po mna prišli strážce. Stala sa nevidaná vec. Majstra našli mrtvého. Myslel sem, že budem podozrivý, ále zmenilo sa to na něco ešče zvláštnejšie. Mám vraj skúsenosci, budem nový majster kat. A mám si najst učna. Tý dve ženy mám sekerú popravit já. Aj mnohých ďalších, čo prindú za nimá. Doteraz sem nygdý nedržál v ruke sekeru. Nescem tútok robotu, ále čo mám robit, keď nevím najst žádnu inačú? Mám kradnúť a sám sa ocitnúť pod sekerú? Any nevím, jako zemrel, šak sršal zdravim. Preklála ho tá starena? Keď áno, hodzí prekláci aj na mna?